

Arrest

**nr. 153 218 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HENDRIX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 december 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2015.

1.3. Op 15 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 1 oktober 1977 in het dorp Shubra Ossim, gelegen in de regio Kom Hamada, in de provincie al-Beheira, en u hebt er tot 29 februari 2013 gewoond.

Begin juli 2006 begon u te werken voor de technische afdeling van de watermaatschappij in de stad Badr (in de provincie al-Beheira). U hebt deze baan uitgeoefend tot ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Egypte.

Op 9 januari 2010 bent u getrouwd met S.(...) I.(...) M.(...) A.(...) Q.(...). Jullie hebben twee zonen: Y.(...) en A.(...).

In 2003 bent u lid geworden van de Nationaal-Democratische Partij (NDP). Van 2004 tot 2007 was u assistent van de voorzitter van de lokale commissie van de NDP in uw dorp en in 2007 werd u verantwoordelijke van de betrekkingen in de provincie al-Beheira. Dat wil zeggen dat u verantwoordelijk was voor het vergaren van informatie over personen die zich kandidaat stelden om lid te worden van de partij. Op 4 januari 2011 werd u door de NDP uit uw functie ontheven omdat de Moslimbroeders op de hoogte waren gekomen van de functie die u binnen de partij bekleedde, een gegeven dat 'geheim' diende te zijn en twee maanden later werd de partij ontbonden.

Op 16 of 17 februari 2011 waren twee personen bij u thuis langsgekomen die zeiden dat ze problemen hadden met hun waterleiding. U ging naar buiten en zag enkele gewapende mannen staan. U bent beginnen rennen en bent via een deur naar uw tuin gelopen. Daarop werd op de deur geschoten en er werden molotovcocktails naar uw huis gegooid. Een van de molotovcocktails viel binnen in uw huis en u hebt toen uw moeder, uw echtgenote en uw zoon Y.(...) naar buiten gebracht. Twee gewapende mannen namen u vast en sleurden u naar uw garage. Een van de mannen heeft toen uw arm verbrand. Uw burens zijn tussenbeide gekomen en de gewapende mannen zijn weggevlucht. U bent daarna vijf à zes dagen thuis gebleven en in die periode wou u naar het politiekantoor gaan om aangifte te doen, maar dit was niet mogelijk omdat verscheidene politiebureaus toen in brand waren gestoken. Omdat u een van de aanvallers had herkend en wist dat hij lid was van de Moslimbroederschap, hebt u dit voorval aangekaart bij Ahmad Abu Baraka, juridisch adviseur van de Moslimbroederschap. Hij maande u echter aan om de zaak te laten vallen, anders zou u een groter probleem krijgen. U verklaart dat hij daarna een rechtszaak tegen u heeft aangespannen en dat u op 28 februari 2013 door de Rechtbank van Alexandrië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar omwille van uw lidmaatschap van de NDP. De dag voordien waren bij u thuis enkele personen langsgekomen met het doel u te provoceren. Zij wisten dat u de volgende dag voor de rechtbank moest verschijnen en ze wilden u provoceren. Ze verweten u tot het oude regime te behoren en vonden dat leden van het oude regime moesten verwijderd worden. Uw burens zijn tussenbeide gekomen en deze mannen zijn toen vertrokken.

Uw advocaat is tegen het vonnis van 28 februari 2013 in beroep gegaan en u bent de volgende dag naar de wijk Imbaba in Caïro gevlucht. U bent er gebleven tot u Egypte op 15 maart 2013 hebt verlaten en naar Maleisië bent gevlogen. Op 28 maart 2013 heeft het Hof van Beroep de uitspraak van de rechtbank bevestigd. U bent tot eind augustus 2014 in Maleisië gebleven en hebt in die periode een visum voor België bekomen. U bent via Hong Kong naar België gevlogen en bent twee dagen later naar Zweden gegaan. Op 5 september 2014 vraagt u in Zweden asiel aan maar op basis van de Dublinverordening wordt beslist dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van uw asielaanvraag en wordt u naar België overgebracht. Op 9 december 2014 wordt uw asielaanvraag door de bevoegde Belgische instanties geregistreerd. Bij terugkeer naar Egypte vreest u de gevangenisstraf die u boven het hoofd hangt, alsook problemen te krijgen met Moslimbroeders en jihadisten.

Eind december 2014 vernam u dat uw zoon het slachtoffer was geworden van een mislukte ontvoeringspoging. Uw broer ging die dag uw zoon aan school ophalen toen hij zag dat een vreemde man de hand van uw zoon vast had. Uw broer riep naar de man 'Waar gaat u naartoe?' en de man liet hem los en rende hard weg.

Op 25 januari 2015 vielen de autoriteiten bij u thuis binnen met het doel u te arresteren. Ze troffen niemand in uw huis aan en zijn daarop naar het huis van uw schoonvader gegaan en lieten uw moeder een verklaring ondertekenen dat ze u bij de autoriteiten diende aan te geven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw huwelijksakte (met vertaling), een vonnis van de rechtbank (met vertaling), een bewijs van ingediend beroep (met vertaling), twee brieven van de NDP (met vertaling), een kopie van uw lidkaart van de NDP (met vertaling), de geboorteaktes van u, uw echtgenote, moeder en twee zonen (met vertaling), de overlijdensakte van uw vader (met vertaling), uw internationaal rijbewijs, een verklaring van uw moeder (met vertaling), e-mails met links en een enveloppe.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u dat u problemen had met leden van islamitische groeperingen, Moslimbroeders en jihadisten. U verklaart dat u op 16 of 17 februari 2011 bij u thuis werd aangevallen door gewapende mannen die onder meer molotovcocktails naar uw huis gooiden. Ze sleurden u mee naar uw garage en verbrandden uw arm. Pas toen uw burens beiden zijn gekomen, zijn ze weggegaan. Dit eenmalig feit is echter niet afdoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Bovendien getuigt de houding die u na dit incident hebt aangenomen, dat u zelf dit incident niet voldoende ernstig achtte om uw regio te ontvluchten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na dit incident – weliswaar nadat u vijf à zes dagen was thuis gebleven om te bekomen – uw werk hebt hervat en daarenboven nog tot eind februari 2013 in uw dorp bent blijven wonen. Dat u na dit incident nog twee jaar naar uw werk bent gegaan en zelfs het laatste jaar was kunnen promoveren tot verantwoordelijke van de technische afdeling van de watermaatschappij, valt bijgevolg niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren (CGVS, pp. 6-8, 11).

In het kader van uw vrees voor islamitische groeperingen en jihadisten haalt u evenzo aan dat er op 27 februari 2013 enkele mensen naar uw huis waren gekomen om te provoceren. Ze zeiden dat oud-regimegetrouwen moesten verwijderd worden en naar de gevangenis gebracht. Uit uw verklaringen blijkt dat u tussen de aanval op uw huis op 16 of 17 februari 2011 en dit laatstgenoemde incident eind februari 2013 geen problemen kunt aanhalen met islamitische groeperingen of jihadisten. Bijgevolg kan hieruit evenmin worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Mochten leden van deze groeperingen u daadwerkelijk viseren, dan kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat ze hiertoe reeds de kans zouden hebben gegrepen, daar u in de twee jaar volgend op uw eerste incident met hen, gewoon thuis bleef wonen en naar uw werk ging. Dat u in die periode geen problemen hebt gekend, doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u geschetste feiten. Bovendien was er tijdens het laatste incident louter sprake van provocatie – u werd verbaal beledigd – en kan hier dan ook bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u systematisch en persoonsgericht wordt vervolgd (CGVS, pp. 7-8, 12-13).

Voorts verklaart u dat u op 28 februari 2013 door de Rechtbank van Alexandrië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Uw advocaat is hiertegen in beroep gegaan maar op 28 maart 2013 heeft het Hof van Beroep de beslissing van de rechtbank bevestigd. Intussen was u op 15 maart 2013 reeds naar Maleisië gevlucht. Deze door u geschilderde gang van zaken kan echter in zijn geheel niet overtuigen. Mocht u werkelijk zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar, dan is het totaal niet geloofwaardig dat u op legale wijze uw land hebt kunnen verlaten terwijl u nog in de beroepsprocedure zat. Dat u in die periode legaal het vliegtuig hebt genomen vanuit de luchthaven van Caïro naar Maleisië, betekent immers dat u niet in de negatieve aandacht van de Egyptische autoriteiten stond en dit staat in schril contrast met uw verklaringen te zijn veroordeeld. U stelt echter dat u het land legaal kon verlaten omdat het vonnis niet definitief was en dat uw naam pas geseind stond aan de grenzen nadat het Hof van Beroep de beslissing van de rechtbank had bevestigd, maar dit kan, en dat hoeft geen betoog, niet overtuigen. Ook de documenten die u neerlegt ter staving van uw veroordeling (het vonnis van de rechtbank en het bewijs van het ingediende beroep) kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. U stelt uitdrukkelijk dat het hier om originele documenten gaat, maar met het blote oog kan worden vastgesteld dat de stempels die op deze documenten staan, ingescand zijn en dat deze documenten bijgevolg werden gemanipuleerd. Deze vaststelling doet zowel twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten, alsook over de oprechtheid van uw asielaanvraag, en dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Gezien vanwege bovenstaande appreciatie geen geloof kan worden gehecht aan uw veroordeling kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de autoriteiten begin 2015 uw huis waren binnengevallen om u te arresteren en dat uw moeder omwille hiervan een verklaring diende te ondertekenen dat ze u bij de autoriteiten zou aangeven (CGVS, pp. 3-5, 14).

Tot slot verklaart u dat uw zoon eind december 2014 is ontsnapt aan een poging tot ontvoering. U stelt dat uw broer uw zoon elke dag naar de kleuterschool brengt. Uw broer ging uw zoon aan school ophalen toen hij zag dat een vreemde man de hand van uw zoon vast had. Uw broer riep de man iets toe en de man vluchtte weg. Uit deze door u beschreven gang van zaken kan echter niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U stelt dat uw broer de man niet heeft herkend en u hebt geen idee waarom de vreemde man uw zoon bij de hand had genomen. Bijgevolg kan hier dan ook niet worden besloten of het om een daad van vervolging gaat en dat u omwille van dit feit een risico zou lopen (CGVS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitskaart en kopie van de eerste pagina van uw paspoort, alsook de geboorteaktes van u, uw echtgenote, moeder en kinderen, zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar deze documenten louter betrekking hebben op uw identiteit en de identiteit van uw familieleden en deze zaken worden hier niet betwist. De overlijdensakte van uw vader is louter een indicatie dat uw vader in 1995 is overleden, niets meer en niets minder, en dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Ook uw rijbewijs heeft betrekking op zaken die hier niet worden betwist. De door u neergelegde enveloppe is louter een indicatie dat er documenten van Egypte naar Zweden werden opgestuurd en ook dit staat hier niet ter discussie. Wat de twee door u neergelegde brieven van de NDP betreft, dient opgemerkt dat, ofschoon u verklaart dat het hier om originelen gaat, met het blote oog duidelijk te zien is dat de stempels niet origineel, maar gescand zijn (CGVS, p. 5). Deze documenten lijken gemanipuleerd en hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Ter volledigheid dient opgemerkt dat deze documenten betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen met islamitische groeperingen, Moslimbroeders en jihadisten omwille van uw lidmaatschap van de NDP, maar dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt (zie supra). Wat betreft de kopie van uw lidkaart van de NDP, dient opgemerkt dat uw lidmaatschap op zich niet wordt betwist maar dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van uw lidmaatschap een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. De verklaring die uw moeder had ondertekend nadat de autoriteiten bij u thuis waren binnengevallen op 25 januari 2015 om u te arresteren, heeft enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en helder asielrelaas wat in casu niet het geval is. Wat betreft de door u neergelegde e-mails met links naar internetartikelen over de algemene situatie in Egypte, dient opgemerkt dat deze artikels louter handelen over de houding van de Moslimbroeders en de talloze veroordelingen door de rechtbank. Deze artikelen hebben betrekking op de algemene situatie in uw land en hiermee hebt u uw persoonlijke asielmotieven niet concreet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit een manifeste beoordelingsfout en de schending van artikel 1(A), 2 van de conventie van Genève en de artikelen 48/1 en 48/2 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing.

Hij brengt allereerst een Egyptisch artikel bij, gekregen van zijn advocaat in Egypte, waarin de procedure in strafzaken wordt uitgelegd (stuk 3). Uit dit artikel blijkt dat het wel degelijk mogelijk is dat verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure zijn land verlaat. De Egyptische procedure verschilt immers met de Belgische procedure. In Egypte dient een “*general prosecutor*” een verzoek te richten tot de “*Minister of Interior*” om een reisverbod op te leggen ten aanzien van een bepaalde persoon aangezien enkel de “*Minister of Interior*” bevoegd is om dergelijk verbod op te leggen.

In het geval van verzoeker heeft de “*Minister of Interior*” geen verbod opgelegd aan verzoeker omwille van het feit dat zijn misdrijf niet voldoende ernstig is om tot een reisverbod over te gaan.

De Egyptische advocaat heeft verzoeker overigens meegedeeld dat de politie tijdens de beroepsprocedure niet kan optreden omwille van de schorsende werking.

Hieruit blijkt volgens verzoeker dus duidelijk dat hij in tegenstelling tot het argument van verwerende partij, Egypte op legale wijze door middel van het gebruik van zijn paspoort kon verlaten. Aldus blijkt luidens verzoeker dat hij steeds de waarheid heeft verteld en dient geloof gehecht te worden aan zijn verhaal en de verklaring van de politie waarin wordt vermeld dat de autoriteiten in de woning van verzoeker en de verblijfplaats van zijn familie zijn binnengedrongen.

Door de brand, zoals verzoeker heeft vermeld, zijn er verschillende documenten vernietigd waardoor hij niet meer over deze documenten kan beschikken. Bovendien werd tijdens zijn vlucht zijn pc en andere belangrijke documenten met inbegrip van zijn origineel paspoort door de mensensmokkelaar gestolen.

Voor verzoeker is het bijgevolg materieel onmogelijk om een paspoort voor te leggen.

Bijgevolg was verzoeker genoodzaakt om de meeste documenten terug op te vragen bij de betrokken instanties teneinde voor zijn asielaanvraag een dossier samen te stellen.

In dit geval komt het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker toe, wat in het voorliggend geval niet is gebeurd.

Wat betreft de door hem neergelegde juridische documenten, merkt verzoeker op dat zijn Egyptische advocaat en een familielid deze documenten voor hem hebben opgevraagd en naar Zweden verzonden. Aan verzoeker werd meegedeeld dat het om de juiste papieren ging. Verzoeker ontkent, de stempels gemanipuleerd te hebben.

De Egyptische advocaat heeft verzoeker meegedeeld dat het in Egypte de gewoonte is dat bij het verlies van het originele document er een kopie van het origineel wordt gemaakt. Het origineel document wordt door de Egyptische instanties bijgehouden. Vervolgens wordt er een stempel op het document geplaatst teneinde de authenticiteit van het document aan te tonen.

Tevens heeft verzoeker via zijn advocaat in Egypte nog eens de documenten van zijn vonnis in eerste aanleg en het arrest in hoger beroep met bijhorende stempel opgevraagd. Beide uitspraken werden door het internationaal taalcentrum vertaald (stukken 4 en 5).

Verzoeker brengt nog een verklaring bij waaruit blijkt dat de politie verzoeker zoekt. De politie heeft immers zijn familie opgezocht met de doelstelling om verzoeker te vinden en te arresteren. Uit de verklaring blijkt dat de politie verzoeker niet thuis heeft aangetroffen, maar zijn familieleden heeft bedreigd en heeft meegedeeld dat ze gestraft kunnen worden als ze verzoeker verbergen (stuk 6).

Hieruit blijkt volgens verzoeker dat hij wel degelijk vervolgd wordt louter omwille van politieke redenen en herhaalt hiertoe nogmaals zijn asielrelaas.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een Egyptisch wetsartikel, het vonnis van in eerste aanleg met stempel, het vonnis in hoger beroep met stempel en een verklaring van de politie.

2.1.3. Middels een aanvullende nota van 24 juli 2015 worden door verzoeker de volgende documenten ter kennis gebracht: een beëdigde vertaling van het vonnis in eerste aanleg van de Hoge Rechtbank van Alexandrië, arrondissement Damanhour, een beëdigde vertaling van het vonnis in hoger beroep van het Hof van Beroep Koum Hamanda, een beëdigde vertaling van het proces-verbaal, een beëdigde vertaling van het Egyptisch artikel algemene regels voor de strafrechtelijke procedures, en een beëdigde vertaling van het verslag van de vergadering.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het eenmalig incident op 16 of 17 februari 2011 niet afdoende is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging, (ii) gelet op het gegeven dat er tussen de aanval op uw huis op 16 of 17 februari 2011 en het laatstgenoemde incident eind februari 2013 zich geen problemen hebben voorgedaan met islamitische groeperingen of jihadisten, er hieruit bijgevolg evenmin kan worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, (iii) het totaal niet geloofwaardig is dat verzoeker, mocht hij werkelijk zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar, op legale wijze zijn land heeft kunnen verlaten terwijl hij nog in de beroepsprocedure zat, (iv) er gelet op de vastgestelde manipulatie van de door verzoeker neergelegde documenten twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten, (v) gezien vanwege bovenstaande appreciatie geen geloof kan worden gehecht aan zijn veroordeling, er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat de autoriteiten begin 2015 zijn huis waren binnengevallen om hem te arresteren en dat zijn moeder omwille hiervan een verklaring diende te ondertekenen dat ze verzoeker bij de autoriteiten zou aangeven, (vi) uit het loutere gegeven dat een vreemde man de hand van zijn zoon vast had, niet kan worden besloten of het om een daad van vervolging gaat en dat verzoeker omwille van dit feit een risico zou lopen, en (vii) er actueel in Egypte geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met islamitische groeperingen, Moslimbroeders en jihadisten omwille van zijn lidmaatschap van de NDP.

2.4.1. Waar verzoeker voorhoudt dat het wel degelijk mogelijk is dat hij tijdens zijn beroepsprocedure zijn land heeft verlaten en hiertoe verwijst naar enkele uittreksels uit een boek waarin de procedure in strafzaken wordt uitgelegd, stelt de Raad vast dat, in zoverre kan worden aangenomen worden dat de beslissing van het Openbaar Ministerie om een reisverbod op te leggen eerst dient te worden voorgelegd aan de minister van Binnenlandse Zaken waarop die dan al dan niet beslist hieraan gevolg te geven, uit deze theoretische beschouwingen geenszins blijkt dat, in het geval van verzoeker, de minister van Binnenlandse Zaken niet is ingegaan op het verzoek van het Openbaar Ministerie om een reisverbod op te leggen en verzoeker gedurende de beroepsprocedure aldus vrij mocht reizen *“omwille van het feit dat zijn misdrijf niet voldoende ernstig is om tot een reisverbod over te gaan”*. Verzoeker brengt hiertoe geen enkel concreet bewijs van.

Het feit dat verzoeker tijdens de beroepsprocedure legaal het vliegtuig heeft genomen van Caïro naar Maleisië betekent dat hij niet in de negatieve aandacht stond van de Egyptische autoriteiten. Dit staat, zoals verweerder terecht aangeeft, in schril contrast met verzoekers verklaring te zijn veroordeeld. Verzoekers uitleg dat hij het land legaal kon verlaten omdat het vonnis nog niet definitief was en dat zijn naam pas geseind stond aan de grenzen nadat het Hof van Beroep de beslissing van de rechtbank had bevestigd, kan niet overtuigen. Het is ongeloofwaardig dat een land – na een veroordeling tot een vrijheidsberovende straf van *in casu* zeven jaar – toestaat dat een veroordeelde het land kan verlaten tijdens zijn beroepsprocedure. Van een gevangenisstraf van zeven jaar kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat het misdrijf dat tot deze straf aanleiding heeft gegeven, niet voldoende ernstig is. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat verzoeker verklaart na zijn vonnis te zijn ondergedoken (zie vragenlijst CGVS 6 januari 2015, 3.1) terwijl, althans luidens verzoeker, de politie tijdens de beroepsprocedure niet kan optreden omwille van de schorsende werking.

2.4.2. Ook de documenten die verzoeker neerlegt kunnen niet dienen ter staving van zijn asielrelaas.

Wat het vonnis van de rechtbank en het bewijs van het ingediende beroep betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat met het blote oog kan worden vastgesteld dat de stempels die op deze documenten staan, ingescand zijn en dat deze documenten bijgevolg werden gemanipuleerd. Verzoeker slaagt er niet in om in voorliggend verzoekschrift aan te tonen dat de stempels op de neergelegde documenten niet gemanipuleerd zijn, noch dat er geen origineel kan neergelegd worden. Verzoeker geeft aan de documenten van zijn vonnis in eerste aanleg en het arrest in hoger beroep met bijhorende stempels nogmaals te hebben opgevraagd (zie stukken 4 en 5), doch noch de Raad noch verweerder zien in hoe het neerleggen van dezelfde documenten, waarvan het vonnis in eerste aanleg een stempel meer vertoont en het arrest in hoger beroep een aantal stempels minder, de stukken die als niet-authentiek werden beschouwd alsnog authentiek kunnen maken.

Het hoeft geen betoog dat het louter betwisten in het verzoekschrift dat de door hem voorgelegde documenten vals zouden zijn, onvoldoende is om bovenstaande vaststellingen en overwegingen te ontkrachten. Ook het louter stellen dat dergelijke duidelijk vervalste documenten, die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn relaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, is allerminst ernstig. Het is

evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich bedient van duidelijk vervalste documenten werpt andermaal een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de verklaring van de politie wordt in de bestreden beslissing opgeworpen dat dit enkel waarde heeft ter ondersteuning van een coherent en helder asielrelaas wat *in casu* niet het geval is. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het nogmaals neerleggen van ditzelfde document, werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Ook het verslag van de vergadering bij NDP gevoegd bij de aanvullende nota van 24 juli 2015, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Dit verslag toont enkel verzoekers lidmaatschap aan bij de NDP, een gegeven dat op zich niet ter discussie staat. Hieruit blijkt echter geenszins dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.4.3. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.5. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) d.d. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de

moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat er aldus actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die bovenstaande informatie in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS